

BÉ MỐC NGÀY XƯA.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Từ phi trường Tân Sơn Nhất, Khoa được gia đình chú Tuyên đón về nhà ở Bà Chiêu chơi mấy hôm.

. Hôm nay Khoa mới xách va ly trở về xóm cũ Gò Vấp. Mới rời xa Việt Nam 6 năm mà đường phố thay đổi lạ hoắc, cũng may vẫn còn những dấu vết hay chi tiết quang cảnh cụ thể khác để anh không đi lạc.

Cổng vào chùa Thiên Quang đây rồi, cũng là ngõ chính dẫn vào nhà anh, phải đi qua một khu mã bằng đá ong, những tảng đá ong nằm có, đứng có, cao hơn đầu người, người ta đồn rằng của người Pháp xây hồi xưa, nên lối xóm quen gọi là khu mã Tây. Trẻ con khu xóm vẫn chơi đùa ở đó, leo trèo lên những ngôi mộ. Nay khu mã Tây không còn, nên trông cái ngõ như rộng ra.

Gặp anh, nhận ra anh, ai cũng cất tiếng hỏi han thân mật, bù cho những tháng năm sống ở Mỹ hàng xóm lạnh lùng như người tình đang trong cơn hờn dỗi.

Căn nhà của anh được bao quanh bằng bức tường gạch thấp, phía trên cắm những hàng rào bằng sắt, và vẫn là hai cánh cổng sắt, nhưng không còn cây hoa giấy màu đỏ bên cạnh xòe cành lá và hoa đung đưa trong gió nữa.

Chưa kịp tra chìa khóa mở cổng thì một bà hớn hờ từ đâu bước vội đến:

- Cậu Khoa mới về thăm nhà hả? Sống ở Mỹ vui lắm hả cậu?

Khoa chưa kịp nhận ra ai cũng mỉm cười đáp lại:

- Vâng, chào bác, sống ở đâu cũng có vui có buồn.

- Có nhớ ra tôi không nào? Tôi ở đằng sau nhà cậu đấy...

Khoa gật đầu:

- À, bác tên Năm, làm nghề thêu, nên thành tên Năm Thêu chứ gì? Bây giờ bác còn sống bằng nghề thêu, rua gì không?

- Theo nghề đó là chết đói luôn cậu ơi, thời buổi hiện đại, nghề thêu đan, may vá phải dẹp tiệm nhường cho sản xuất công nghiệp hàng loạt. Tôi chuyển “ngành” rồi, nấu cơm bán cho mấy em công nhân tạm trú ở xóm này, dân miền Trung, miền Bắc “di cư” vào, đói nghèo nên dễ tính, dễ chịu. Hàng cơm tôi cũng đủ sống qua ngày.

Bà Năm Thêu đơn đã mời mọc một hơi:

- Cậu về đây bao lâu? khi nào đi chơi đâu ăn đó thì thôi, còn về nhà thì ăn cơm ủng hộ hàng tôi nghe? Tôi biết Việt Kiều thì chỉ ăn ở những nhà hàng nổi tiếng hay sang trọng, nhưng cậu thử ăn hàng tôi cho biết đá vàng, ăn bữa nào tính tiền bữa đó, đơn giản và sòng phẳng mà. Việt Kiều tôi sẽ nấu loại đồ ăn cao cấp tiêu chuẩn Việt Kiều, nhưng giá cả vẫn là tình làng nghĩa xóm.

Khoa cảm động, khiêm nhường và hào hiệp:

- Việt kiều mới là thèm những món ăn bình thường dân dã đó bác Năm Thêu. Nhiều người từ hải ngoại về Việt Nam chỉ để ăn cơm nhà rau dưa. Tôi đồng ý ăn cơm ủng hộ hàng bác, vì tôi sẽ ở Việt Nam khá lâu và thường xuyên ở nhà.

Bà Năm Thêu còn nhiều chuyện, hỏi tới luôn:

- Nghe nói cậu về bán căn nhà này, phải hôn? Có gì tôi kiếm người “mai mối” cho mau ẹ...

- Ủa, sao bác biết tôi về Việt Nam để bán nhà?

- Để ợt mà, mỗi lần ông chú của cậu đến quét dọn hay sửa sang nhà cửa tôi có nói chuyện và hỏi thăm về gia đình cậu hoài, nghe nói ở bên gia đình cậu ổn định, khá giả tôi cũng mừng giùm. Vừa rồi ông Tuyên nói là cậu sẽ về bán căn nhà này. Thế là ông Tuyên sẽ rảnh tay khỏi phải lò mò từ Bà Chiêu đạp xe xuống Gò Vấp để chăm sóc căn nhà vắng chủ nữa.

- Dạ, đúng thế. Đáng lẽ tôi bán nhà trước khi xuất cảnh, nhưng để lại cho gia đình thằng em vợ chờ đi xuất cảnh sau. Nó dùng dằng mãi mới chịu đi nên giấy tờ bảo lãnh trễ hơn tôi mấy năm.

- Nhờ vậy mà hưởng lời đó cậu. Đúng là số cậu trời cho hưởng mà, được gia đình vợ bảo lãnh đi Mỹ sung sướng mọi bề, ngay thời điểm này nhà cửa đang hút giá dữ dội lắm, căn nhà của cậu nằm trong khu đất rộng, có vườn cây, lại thuộc phạm vi thành phố nên khả năng tăng giá chứ không ít đâu.

Khoa đùa vui:

- Trời, bác Năm Thêu chuyển ngành nghề môi giới địa ốc, chắc sẽ thành công hơn nấu cơm tháng đấy.

Bà Năm Thêu nhắc lại:

- Thôi vậy nghen, chiều nay cậu ăn cơm nhà không? thì có cơm mang sang nhà cậu liền.

Khoa nể lòng bà hàng xóm:

- Vâng, chiều nay cho tôi mở hàng một bữa thử coi, nhớ là mấy món ăn nhà quê dân dã nhé. Tôi muốn ở nhà vài ngày, sống lại kỷ niệm rồi mới đi thăm bạn bè sau.

Bà hàng xóm nhanh nhẩu tốt bụng đi rồi, Khoa mới thực sự bước vào nhà mình, hầu hết những đồ đạc của vợ chồng Khoa để lại, gia đình người em vợ vẫn giữ y nguyên, có lẽ vì họ nghĩ cũng sẽ đi xuất cảnh nên chẳng cần thay đổi hay mua sắm thêm đồ mới làm gì.

Khoa ra vườn sau, khu vườn trồng nhiều cây mít và cây na, lá rụng quanh năm. Anh dẫm chân lên lớp lá khô tưởng như mùa lá cũ năm nào vẫn nằm ngoan hiên ở đây đợi anh về hội ngộ. Những cây mít đang treo đầy quả, anh còn nhớ cây này là mít dứa, cây kia là mít nghệ, mít loại nào cũng to bằng cả nắm tay. Còn những cây na cũng có giống na dai, giống na bở. Na để chín cây, mắt na nở ra, nhẹ tay bóp quả na, ăn những múi na trắng thơm, ngon ngọt lạ lùng. Trong vườn có một cái giếng sâu và trong, cạnh đó là buồng tắm. Khoa sung sướng được sống lại quá khứ, anh ra quay nước giếng đổ đầy thùng trong buồng tắm và mang những thứ xà bông, dầu gội đầu vào tắm gội, tưởng như mình vẫn đang sống ở Việt Nam của 6 năm về trước. Tắm xong Khoa vào nhà ngủ một giấc thoải mái, chưa tỉnh giấc hẳn thì đã nghe có tiếng gõ cửa rụt rè, Khoa vội ngồi dậy, vuốt sơ mái tóc và ra mở cửa, anh ngạc nhiên khi thấy một khuôn mặt xinh đẹp, một cô gái lạ, rất trẻ, đang khép nép bên ngoài. Trong phút giây này, khoảnh khắc này, anh bỗng nhớ đến bao năm về trước, Huyền cũng đã e ấp gõ cửa nhà anh, cho anh cảm xúc xao xuyến bất ngờ.

- Dạ, em chào anh...

Khoa bối rối:

- Cô tìm ai? Cô có đi lầm nhà không?

- Dạ, em tìm anh Khoa...má em sai em đến giao cơm chiều cho anh.

Bây giờ Khoa mới để ý đến gio cơm trên tay cô gái. Thì ra lúc này anh vào nhà và quên không khóa cổng nên cô gái mới đến thẳng cửa nhà anh như thế này. Cô có đôi mắt to đen như nhung mang phảng phất nét buồn, làm người khác nhìn mà phải u uẩn theo. Đáng cô thon thon cao ráo, không lẽ cô là con gái bà Năm Thêu? người đàn bà suốt một thời tuổi trẻ chăm chỉ ngồi bên khung vải thêu, rua, đến nghẹo cả cổ và gù cả lưng?

Thấy chủ nhà tần ngần chưa chịu tin, cô gái giới thiệu thêm về mình:

- Anh không nhớ em thì thôi, nhưng để em kể ra nhé, ngày xưa em hay sang nhà anh bồng em bé và đút cơm cho con anh đó, em là bé Mốc.

- Ôi, bé Mốc !!

Khoa reo lên, thêm một lần nữa ngạc nhiên, anh nhớ ngay ra con bé Mốc nhếch nhác ngày xưa, bây giờ lại biến hóa thành cô gái đẹp xinh, duyên dáng y như trong chuyện cổ tích. Giây phút

gặp gỡ đầu tiên về đẹp của cô làm anh chóng váng, bây giờ định thần nhìn kỹ lại, đúng là cô gái có những nét hao hao bé Mốc. Mà sao ngày xưa anh ghét nó thế? chỉ sợ nó lây cái vẻ xấu và bẩn của nó sang cho con anh thôi, nhưng Huyền vợ anh vốn thương người, muốn giúp nhà bà Năm Thêu chứ thuê mướn người bông em đây rầy trong xóm, thiếu gì người khá hơn nó.

Cô gái thao thao kể tiếp:

- Nhà em nghèo, má em đã đưa em sang nhà anh chị, coi em, bông em để anh chị cho chút tiền, được đồng nào hay đồng đó. Năm đó em 13 tuổi.

Khoa hỏi một câu ngẩn ngơ vì vẫn còn bối rối trước vẻ xinh đẹp của cô Mốc:

- Nhưng sao em lại là bé Mốc nhỉ?

- Má em nói hồi nhỏ em xấu xí, lại bẩn thỉu, mốc meo và ốm tong teo, bé xíu nên gọi em là bé Mốc chết tên luôn, còn tên thật của em không đẹp lắm, nhưng cũng...đỡ hơn. Em tên là Nguyễn thị Nâu.

Khoa thành thật:

- Dù bé Mốc ngày xưa hay cô Nâu ngày nay, cả hai tên đều lạ cả.

Cô Nâu mang giỏ cơm vào nhà, cô nhẹ nhàng và cẩn thận lôi ra chén bát, đĩa thìa và cơm canh nóng hổi để lên bàn rồi nói:

- Mời anh dùng cơm kẻo nguội, má em nấu món dân quê theo ý anh, cần món gì anh cứ yêu cầu mỗi ngày nghe. Em về đây, lát nữa em sang thu dọn chén đĩa.

- Sao cơm bình dân mà bát chén kiểu sang vậy cô Nâu?

Cô Nâu mỉm cười:

- Anh không nghĩ ra hả? vì anh là Việt Kiều thì cũng phải lịch sự với anh chứ, mấy chén đĩa này má em mới sắm riêng để phục vụ anh đó.

Khoa cảm động ngẩn ngơ. Cô Nâu nói xong từ tốn cúi đầu chào và ra về, dù Khoa chỉ muốn cô ở lại nói chuyện, và dù có ăn cơm canh nguội lạnh anh cũng vui lòng.

Bà Năm Thêu cho anh ăn cơm với món đọt rau lang luộc chấm nước mắm tỏi ớt, và món tôm đất rim mặn. Quả thật là ngon miệng..

Ăn xong Khoa rửa tất cả chén bát sạch sẽ và đợi chờ cô Nâu đến.

Cánh cổng ngoài vẫn chỉ khép để đợi cô vào tận cửa nhà, cô đến đúng hẹn, lần này cô lại thay cái áo khác. Thấy mọi thứ đã sạch sẽ sẵn sàng, cô Nâu không hài lòng:

- Kia anh, sao anh lại rửa ?, lần sau anh cứ để em làm cho, đó là việc của em mà.

- Tôi rảnh cũng chẳng biết làm gì.

- Việt Kiều như anh hiền quá chừng, người ta về Việt Nam là tung bùng hoa lá ngoài đường, ngoài quán đó anh.

Ngay từ đầu cô Nâu đã xưng hô “anh, em” nên Khoa cũng thoải mái, tự nhiên, dù ngày xưa con bé ranh này anh coi như đồ con nít.

- Nay mai anh cũng sẽ đi thăm bạn bè, họ hàng chỉ có gia đình ông chú chứ chẳng còn ai.

Lần này cô Nâu ngồi nói chuyện lâu hơn. Trong căn nhà vắng êm đềm cô gái như một bức tranh thiếu nữ rục rờ bội phần làm tâm hồn đa cảm yêu đuối của Khoa bị choáng ngợp trước hào quang của cô Nâu.

Cô kể nhà cô từ xưa đến giờ vẫn nghèo, cô bỏ học khi xong bậc tiểu học, làm đủ thứ nghề lao động, và bây giờ thì ở nhà phụ với mẹ nấu cơm, bán cơm trong xóm lao động này. Đôi mắt cô lúc lóng lánh như muốn khóc, Khoa phải chạnh lòng:

- Không ngờ hoàn cảnh em đáng thương thế.

Khi cô Nâu đứng lên chào tạm biệt ra về, Khoa tiễn cô ra cửa, khoảng cách hai người rất gần, mùi hương thơm nào đó từ người cô làm anh thoáng ngây ngất. Đôi mắt cô nhìn anh giùng giàng và sâu thẳm:

- Em về nhé. Mai anh có ăn cơm không?

Khoa trả lời không cần suy nghĩ:

- Coi như ngày nào anh cũng ăn cơm hai buổi, cho dù đi đâu anh cũng về ăn cơm...nhà.

Cô Nâu ngoan ngoãn:

- Dạ, em sẽ ngày hai buổi mang cơm phục vụ anh.

Cô Nâu về rồi, nhưng hình ảnh bé Mốc ngày xưa lại lần lượt hiện ra.

Đạo đó anh và Huyền ở trong căn nhà này, hai đứa con, đứa lên 4 và đứa lên 2. Vợ anh làm kế toán tài chính cho một công ty nước ngoài, còn anh là kỹ sư. Chiều đi làm về, mang hai đứa con từ nhà trẻ về, cả hai vợ chồng đều bận rộn nhiều chuyện khác. Thế là mới có chuyện con bé Mốc thỉnh thoảng sang nhà giữ em giùm để vợ anh nấu cơm, còn anh thì nghiên cứu đọc tài liệu bổ sung cho công việc đang làm tại hãng.

Bé Mốc quả đúng là con bé nhà nghèo, quần áo lôi thôi cũ kỹ, đầu tóc rối ren, mặt thì nhem nhuốc, thế mà hai con anh lại thích bé Mốc, nó bông bế hay đút cơm, đút cháo hai đứa đều ăn nhiều, có lẽ vì bé Mốc cũng trẻ con, biết cách chiều trẻ con?

Bé Mốc hay dẫn hai con anh ra chơi ở sân trước, chán lại ra vườn sau. Có lần anh thấy bé Mốc hái mấy dái mít non ở sau vườn chấm muối ớt ăn ngon lành. Tội nghiệp, con bé đói khát ăn rờ ăn rẫm, từ đó trở đi anh không còn ác cảm với nó nữa, cũng đồng tình với vợ anh để cho bé Mốc trông nom hai con khi vợ chồng anh bận bịu.

Những hôm không trông hai con anh, bé Mốc chạy ra khu mả Tây chơi đùa với lũ trẻ cùng xóm, mấy lần Khoa trông thấy nó leo trèo, nghịch ngợm hay lê la đất cát bẩn thỉu từ đầu đến chân.

Một buổi chiều anh ra vườn sau kéo nước giếng và tắm tấp xong như thường lệ, vợ anh cũng đã xong công việc, chiều ấy Huyền thật xinh và tươi mát với bộ đồ mỏng mới may, làm Khoa bỗng dung “thèm muốn”, anh kéo vợ vào phòng. Chợt trông thấy con bé Mốc bế em ở một góc nhà đang chăm chú nhìn theo vợ chồng anh, hình như nó hiểu chuyện và biết anh đang muốn gì?.

Làm Khoa “quê”, liền bực mình gắt với nó:

- Bé em ra vườn chơi đi, chớ nữa hãy vào nhà.

Bé Mốc vội vã tay bế tay dắt hai đứa con anh ra vườn sau.

Nghĩ đến đây Khoa cười thầm, không biết cô Nâu có còn nhớ chuyện xưa ? Bây giờ anh sẽ “quê” hơn ngày đó nữa.

Từ ngày sang Mỹ, vợ anh trông coi một tiệm nail cho em gái mình, vì cô em có hai tiệm nail nên không thể ba đầu sáu tay quản lý hết được. Cửa tiệm lâu năm, quen khách, đắt hàng nên cô em trả lương chị rất rộng rãi.

Còn Khoa học nghề trung cấp kỹ thuật hai năm và ra đi làm. Nhưng mới bị lay off , đang ngồi nhà ăn tiền thất nghiệp.

Gia đình thẳng em vợ đến Mỹ mấy tháng nay, đúng là thời điểm thuận tiện cho Khoa về Việt Nam lo chuyện bán nhà cửa. Khoa về một mình vì Huyền bận 6 ngày một tuần với tiệm nail, không dứt ra được.

Căn nhà nhờ ông Tuyên đứng tên và chăm sóc giùm, hàng tháng vợ chồng Khoa vẫn tề nhị gửi biếu ông chú tiền coi như trả công lao chú hậu hi.

Cô Nâu đã trở thành hình bóng thân quen không thể thiếu, mỗi ngày mấy lượt đến giao cơm và lấy đồ về, lần nào cô cũng kín đáo tránh cho hàng xóm biết cô đã ở lâu với người đàn ông trong căn nhà vắng.

Hôm nào Khoa đi vắng về trễ thì anh hẹn mang cơm trễ, nên hầu như họ vẫn gặp nhau dù Khoa bận rộn đến đâu.

Đã có vài người khách đến xem nhà và đang thương lượng giá cả, Khoa không ngờ bà Năm Thêu nói đúng quá, người mua sẵn sàng trả giá cao, nhưng anh còn chần chừ xem ai trả cao nhất mới quyết định. Mọi giấy tờ hợp lệ có sẵn, và ông Tuyên cũng sẵn sàng để ký tên.

Hôm nay Khoa về nhà hơi muộn, cô Nâu cũng vừa mang cơm đến. Dù đã ăn ở nhà bạn khá no, Khoa vẫn ăn cơm của cô Nâu cho cô vui lòng, và chính anh cũng muốn thế, để giữ chân cô.

Nhiều ngày nay đã thân quen, cô ở lại đợi anh ăn cơm xong và dọn dẹp chén bát rửa ráy tại chỗ luôn. Họ đôi bóng như đôi vợ chồng son.

Khoa ngắm cô Nâu đang đứng rửa bát, cô mặc bộ đồ bộ lụa mát màu xanh nước biển nhạt, hở vai và đôi cánh tay trần giống như Huyền ngày nào đã làm anh bùng dậy một niềm khao khát. Hôm nay anh gặp lại niềm khao khát ấy.

Bất chợt cô Nâu quay đầu lại, nhìn nét mặt bản thân của anh, cô ngây thơ nũng nịu:

- Anh nhìn trộm em và chê em gì hả? hả?

Trong đôi mắt đen thăm thẳm của người con gái đầy vẻ bí hiểm và thông minh, có lẽ cô Nâu lại đọc được ý nghĩ trong đầu óc anh như khi cô chỉ là con bé Mốc 13 tuổi năm xưa.

Anh bối rối chưa biết nói sao thì cô gái nũng nịu tiếp:

- Bất thèn anh đó, anh nhìn em hoài làm em rửa chén không có sạch nè !!

Anh như bị mê hoặc đến bên cô Nâu và vòng tay ôm lấy đôi vai tròn của cô:

- Anh đền em đây...

Toàn thân cô gái tựa vào người anh, làm người anh nóng bừng lên, anh xiết chặt thân thể mềm mại của cô Nâu trong vòng tay của mình, thì thầm:

- Anh yêu em quá Nâu ơi...

- Em cũng yêu anh...

Cô bạo dạn thêm:

- Em yêu anh từ hồi em còn là bé Mốc lận, anh không biết đâu, mỗi lần anh tắm em đều lần quần ở ngoài vườn, chỉ để ngửi mùi xà bông rất thơm tho của anh...

Cô áp mặt, dụi dụi vào ngực áo anh rồi hỏi:

- Sao bây giờ anh xà mùi xà bông khác? em không thấy giống mùi cũ nữa...

Khoa càng mê man:

- Em yêu anh đến thế ư? Em nhớ cả mùi xà bông tắm của anh ư? Ừ, ngày xưa anh dùng xà bông Coast, quà từ bên Mỹ gửi về, anh thích mùi ấy lắm, nhưng bây giờ anh qua Mỹ thì không còn xà bông hiệu này nữa, nên anh dùng loại khác.

- Có lần anh tắm xong, anh rủ chị Huyền vào phòng, em buồn lắm, em ganh với chị Huyền vì đã có anh.

- Trời ơi, em còn nhớ vụ ấy hả? Anh xin lỗi Nâu, hôm nay anh sẽ đền cho Nâu

Người Khoa như lên cơn sốt, quay cuồng, tối tăm mặt mũi, anh không biết gì đến trời đất bên ngoài. Chỉ có cô Nâu xinh đẹp và quyến rũ tuyệt vời trong căn nhà vắng đồng lõa, đồng tình.

Chiếm được thân thể cô Nâu với tình yêu đáp trả nhiệt tình của cô, Khoa bỗng là một chàng trai mới lớn đang yêu và si tình, ngày nào anh cũng mong chờ cô Nâu. Cách đây 6 năm làm sao

Khoa có thể nghĩ sau này mình sẽ yêu con bé Mốc đến thế này?

Cánh cổng sắt ngôi nhà mở đón cô vào, và khép chặt để không bị ai làm phiền, ngoại trừ những lần có hẹn cho người môi giới dẫn khách đến coi nhà.

Anh yêu Nâu thật rồi hay chỉ là một cơn choáng? anh chẳng tha thiết gì đến chuyện trở về Mỹ với vợ con. Khoa còn đang như một cánh buồm lênh đênh trên biển.

“ Anh chỉ là một cánh buồm tuyệt vọng,

Giữa biển khơi không biết rẽ lối nào?

Ở nơi đâu cũng là em, là sóng,

Vỗ vào đời anh hạnh phúc, thương đau”

Tình yêu đã làm anh lãng mạn, anh làm 4 câu thơ ấy, đọc cho cô Nâu nghe, không biết cô Nâu có hiểu thơ không mà cô đã khóc trong lòng anh.

Khoa buồn bã và thành thật khuyên cô:

- Dù muốn dù không anh cũng phải về Mỹ. Anh yêu em, nhưng không thể bỏ vợ con được. Em hãy quên anh đi Nâu nhé ?.

Cô Nâu trả lời trong nước mắt:

- Em chỉ lấy người đàn ông nào giống hệt như anh thôi, hoặc là em sẽ đợi chờ anh về Việt Nam thăm em, làm người vợ không bao giờ cưới của anh, giống như một tuồng cải lương cũ má con em hay coi....

- Tội em quá ! mấy kiếp nữa anh cũng không đủ trả nợ tình cho em.

Khoa đã đồng ý bán nhà, vì không còn thời gian chần chờ thêm nữa. Khách hẹn sẽ đến coi lần cuối trước khi chồng tiền và tiến hành thủ tục giấy tờ.

Những ngày hiếm hoi còn lại anh càng say sưa yêu cuồng yêu vội cô Nâu hơn nữa.

Nhưng chiều nay người giao cơm không phải là cô Nâu mà là mẹ cô, bà Năm Thêu, làm Khoa thất vọng và ngạc nhiên.

Bà Năm Thêu theo Khoa vào trong nhà, tự động ngồi xuống ghế và lên tiếng trước:

- Tôi biểu con Nâu ở nhà để tôi sang nói chuyện với cậu.

Linh tính báo cho Khoa biết một điều gì đó không hay đang xảy ra cho Nâu và cho anh. Bà Năm Thêu nhìn thẳng vào mặt Khoa và tiếp như quan tòa lên án:

- Tôi đã biết chuyện tăng tịu giữa cậu và con Nâu nhà tôi. Bây giờ cậu tính sao?

Biết không thể chối cãi được, Khoa đành buông xuôi:

- Tôi trót yêu Nâu, yêu rất nhiều bác biết không?

- Nhưng cậu cũng phải tính sao chứ, không lẽ cậu hưởng con nhỏ cho đã đời rồi khơi khơi về Mỹ với vợ con cậu như không có chuyện gì xảy ra ?

Khoa khổ sở:

- Tôi cũng không biết mình phải làm gì nữa, thật tình tôi đau buồn khi chia tay Nâu.

Bà Năm Thêu đanh thép:

- Cậu phải cưới nó, giữ danh dự đời con gái cho nó.

Khoa hoảng hốt:

- Bác Năm Thêu biết tôi còn vợ, còn con mà...

Giơ cao đánh khế, bà Năm Thêu xuống giọng tử tế:

- Thôi, không ai nữ làm gia đình cậu xào xáo ly tan, nhưng cậu phải đền bù đời con gái con tôi cho xứng đáng, cậu giúp nó một số tiền làm vốn, làm lại cuộc đời. Tôi sẽ bỏ qua chuyện này.

Khoa cũng đã nghĩ tới điều này, vì tình yêu anh dành cho cô Nâu chứ không phải vì bị cưỡng bức, đòi hỏi như bây giờ, nên Khoa đồng ý ngay:

- Điều này tôi có thể làm được, tôi cũng muốn giúp Nâu có cuộc sống khá hơn.

Bà Năm Thêu đòi hỏi huych toẹt:

- Cụ thể tôi đề nghị cậu cho nó 10 ngàn đô la Mỹ.

- Mười ngàn đô la Mỹ?

Thấy phản ứng của Khoa sừng sốt ngạc nhiên và không hài lòng bà Năm Thêu giáng một đòn đe dọa:

- Nếu cậu muốn trong ấm ngoài êm, chuyện tình của cậu và con Nâu hàng xóm láng giềng chưa ai hay biết đâu. Tôi thề sẽ giữ kín, cậu mới bán nhà được giá quá mà, tiếc chi món tiền này. Mười ngàn đô la là số tiền không nhỏ, ngoài dự tính của Khoa, nhưng tội anh to lớn quá, làm hại đời con gái trinh trắng của cô Nâu, và anh cần bảo vệ hạnh phúc gia đình, với giá ấy vẫn còn rẻ.

Khoa ngẫm nghĩ và đồng ý. Cũng may anh chưa gọi phen báo cho vợ về giá cả căn nhà mà anh vừa quyết định bán, nên anh có thể thêm đầu này bớt đầu kia cho hợp lý và Huyền sẽ tin, miễn là bán xong căn nhà cho rảnh tay.

Khoa về Mỹ, lại lao vào cuộc sống hàng ngày.

Một năm trôi qua, tình yêu nóng bỏng dành cho cô Nâu quả là một cơn chóng mặt, đã voi dần theo ngày tháng vì xa mặt cách lòng. Khi lạc vào biển yêu trong hoàn cảnh trái ngang ai cũng chỉ là cánh buồm tuyệt vọng, ngẩn ngơ.

Bây giờ tình người ra anh mới thấy mình hư quá, vô tình đã phản bội vợ và hại đời con gái của cô Nâu .

.Anh thấy lòng tạm thanh thản, với 10 ngàn đô la, có thể đã giúp cô Nâu hay gia đình cô thay đổi cuộc sống khá hơn với một ngành nghề nào đó. Anh chỉ cầu mong cô Nâu sẽ gặp được người đàn ông giống anh, cho cô yêu và lấy làm chồng thì anh mới thật sự yên tâm.

Một hôm Huyền hỏi chồng:

- Anh có nhớ nhà bà Năm Thêu ở phía sau nhà mình ngày xưa không?

Khoa giật bắn người, tim anh đập thình thịch chỉ sợ nghe vợ nói ra những điều tội lỗi thảm kín của anh, nhưng Huyền vẫn vô tư kể tiếp:

- Bà Năm Thêu má bé Mốc, con bé ngày xưa bé con mình đó, nhớ ra chưa?

Khoa dè dặt:

- Biết rồi, sao?

- Chị bạn cùng xóm mới về Việt Nam qua kể lại là năm rồi nhà bà Năm Thêu trúng mỗi gì không biết, bỗng khá giả lắm, có tiền sắm tivi, xe gắn máy và đồ đạc trong nhà. Nhưng sắm bao nhiêu bà lần hồi bán bấy nhiêu vì bài bạc và số đề...

Khoa buột miệng:

- Tội nghiệp quá !

Vợ anh chép miệng theo:

- Chưa tội nghiệp bằng con Mốc, tên nó là Nâu, bây giờ người ta đồn nó bị bệnh Aids rồi, nên hàng xóm bà Năm Thêu bị ế ẩm, không ai dám ăn, cảnh nhà càng khốn khổ.

- Trời ơi ! cô Nâu bị..bị...??

Vợ anh lập lại:

- Bị bệnh Aids, tội con bé quá hờ anh? Bé Mốc hồi mới lớn, mới trở mã đã đi bán bia ôm, làm gái rồi, nhưng kiếm tiền sao cho xuể với người mẹ ham mê bài bạc quanh năm suốt tháng. Trước sau gì cũng đi đến bước đường cùng này thôi.

Trong lời nói và cử chỉ của vợ, Khoa tin là Huyền không hề hay biết gì chuyện tình cảm của anh và cô Nâu. Bà Năm Thêu dù là người tệ hại thế nào, ít ra cũng biết giữ lời hứa, không xì ra chuyện anh đã ngủ với con gái bà, mà nói ra thì mẹ con bà cũng mang tiếng xấu chứ hay ho gì. Có lẽ đó mới là cái “tình làng nghĩa xóm” của bà, mà anh mong muốn nhất.

Bây giờ Khoa đã hiểu vì sao bà Năm Thêu đơn đã hỏi thăm anh, mời anh ăn cơm hàng nhà bà và gài độ cho cô Nâu, đưa con gái đã từng bán thân nuôi miệng, nuôi cả gia đình, đến với anh, như một đứa con gái trong trắng con nhà nghèo hiền lành, để anh lọt vào cạm bẫy tình yêu của mẹ con cô.

Bây giờ anh cũng hiểu con bé Mốc thuở lên 13, không hề là đứa trẻ ngây thơ, nó đã tinh ranh, biết rình rập khi anh tắm và khi vợ chồng anh vào phòng ngủ.

Thảo nào khi hai người gần gũi, cô Nâu đã tỏ ra rất nhiệt tình, biết cách làm cho anh thêm say đắm.

Suốt mấy tuần lễ cô Nâu mang cơm cho anh, cô đã đóng vai kịch con nhà nghèo, ngây thơ, thật xuất sắc, qua mặt thằng đàn ông thật thà và nhiều tình cảm như anh dễ dàng. Những giọt nước mắt, những lời thôn thức yêu đương của cô dành cho anh, có lẽ cô cũng từng dành cho nhiều người đàn ông khác để làm họ hồn siêu phách tán. Đó là nghề của cô.

Khoa thấp thỏm lo âu lên vợ đi thử máu, xem có dương tính HIV không, có bị lây nhiễm từ cô Nâu không? mặc dù một năm qua anh không thấy có dấu hiệu gì khác lạ cho sức khỏe.

Kết quả thử máu làm anh sung sướng như vừa được cứu sống từ cõi chết, anh bình thường không hề bị HIV.

Có thể cô Nâu bị bệnh HIV nhưng may mắn cho anh đã không bị lây nhiễm? hoặc có thể sau khi chia tay anh cô Nâu mới bị bệnh HIV, khi cô giao tiếp với những người đàn ông khác??

Thôi, dù vì lý do gì anh cũng hãy cảm tạ thượng đế đã che chở cho anh an toàn sau một cơn sốt tình mê đại.

Anh đã trả giá cho cơn sốt tình ấy 10 ngàn đô la, quá đắt so với “giá cả” bình thường của cô Nâu “đi” với những người đàn ông khác, và suýt nữa bằng cả sinh mạng của anh và vợ anh, cũng như tương lai của hai con sẽ ảnh hưởng không biết tai hại đến chừng nào.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(June 19, 2011)